

Душа, душа моя страждала...

Поль Марі Верлен

Душа, душа моя страждала,
Любов, любов її терзала.

Та я утіхи не знайшов,
Хоч кинув я свою любов,

Хоч цілим серцем і душею,
Здавалось, розлучився з нею.

Ніде я втіхи не знайшов,
Хоч кинув я свою любов.

І серце, серце надто чуле,
Душі сказало: "Чи ж забули,

Забули в гордій самоті
Ми очі ті і губи ті?"

Душа сказала серцю: "Хтозна?
Розлука — пастка грандіозна:

Втечеш від муки за сто миль,
Стократно груди ранить біль".